

השבוע בכפר

כתובת המערכת: hashavuabakfar@gmail.com

ועד מקומי בית יצחק - שער חפר

כתובת הוועד vaadmekomi@beit-yitzhak.org.il

יום חמישי, כ' באייר תש"ף, 14 במאי 2020

דבר המערכת 1191

דבר המערכת

בתחילת דרכו של הכפר, היה מקובל להעביר מידע לתושבים באמצעות דף שחולק להם. שמו היה "קשר" והוא הופיע מדי פעם, בעיקר לפני אירועים שונים ובדרכים שונות. את המושג "קשר" פירשו כצורת ביטוי חד-צדדית בין מוסדות הכפר והציבור. הגיליון הראשון של "השבוע בכפר" התפרסם ב-10.6.1974. לאחר שמונה שנים, לכבוד גיליון מספר 400 (ספירת הגיליונות החלה מחדש כמה פעמים...) כתב ראובן גולן, המייסד והעורך הראשון של העלון שלנו: "החידוש של 'השבוע בכפר' היה ברצון ליצור במה להחלפת דעות בין התושבים על הבעיות בכפרנו. 'השבוע בכפר' מיועד להבטיח מעורבות מרבית של התושבים במתרחש בכפרנו, בכל שטחי החיים. רצוי ש'השבוע בכפר' ישמור על משימה זו תוך עצמאות רוחנית, שמירה על סגנון נאה וטעם טוב. אם הוא יתמיד בזה, כגורם בלתי תלוי בכפרנו, הוא יתרום הרבה לגיבוש וחיזוק של הקהילה הכפרית הנקראת בית יצחק-שער חפר".

לאחר יותר מ-15 שנה כעורכת של "השבוע בכפר", אני מסיימת את תפקידי. במשך השנים היו זמנים שבהם המדור "מכתבים למערכת" להט בוויכוחים בין התושבים לבין הוועד. אני זוכרת את המכתב על שדרת העצים הזהובים, שבעקבותיו שינה הוועד את תוכניתו המקורית לעקור את עצי המכנף בדרך השדות, את הוויכוחים על גביית כסף על השתתפות ילדים בתנועת הנוער, את המדור של רן ברלב ויהונתן גפן. לאחרונה זכה העיתון במדורים "שיר השבוע" של רות אורן ו"פינת הילדים" של בילי ברנשטיין. השתדלתי לשמור על הסוברניות של העלון שלנו, לפעמים תוך ויכוחים נוקבים ביני לבין ראשי הוועד, שתמיד לוו בהרבה כבוד הדדי.

בתחילת דרכו של העלון שלנו התכנסה ועדת המערכת, בכל יום רביעי אחה"צ, כדי לדון בעריכה ובתיקונים הלשוניים. היום ההתכנסות נעשית בדוא"ל, בטלפון ובוואטסאפ... אני רוצה להודות לחברות וחברי ועדת המערכת במשך השנים: חגית רביד, רחל חורב, דני יצחקי, ענת בן זאב, הרצל חסון, יעל ברקאי, גילה שילה, רותי אורן, אבלין וישראל עופר, דנה ידן, חנה מטרני, אהרונה נוי וענבל דקל (אני ממש מתנצלת אם שכחתי מישהו). תודה על שנים של עריכה קפדנית ומקצועית, על תמיכה נפשית, על התגברות משותפת. אני מקווה ש"השבוע בכפר" ימשיך לשמור על העצמאות שלו, למרות היותו בן כלאיים: ממומן על ידי הוועד מצד אחד ובמה חופשית ובלתי מצונזרת לתושבים מהצד השני.

רותי קלאי

מזכירות הוועד

החל מיום ראשון 17.5.2020 נחזור לקבלת קהל במזכירות הוועד המקומי. שעות קבלת קהל הן בימים א, ב, ג, ה בין השעות 08:00-13:00 ביום ו' בין השעות 08:00-11:00 ביום ד' אין קבלת קהל בבקשה הקפידו לפעול עפ"י ההנחיות הכתובות בכניסה למזכירות.

חזות הכפר

איסוף גרוטאות ביתיות בלבד

ביום שישי ה- 15.5.2020, בין השעות 06:00-12:00, יתקיים **פינוי גרוטאות**. לצורך זה, יוקם מתחם סגור בבוקר הפינוי במגרש החנייה הקטן מצד שמאל (צפוני) לפני הברכה. פינוי הגרוטאות למתחם ייערך בצורה מפוקחת ומדודה ע"י חברי הוועד ועובדיו. הפינוי מיועד לתושבי הכפר בלבד, לגרוטאות ביתיות בלבד. לא תותר כניסה למתחם לפסולת חקלאית, לניילונים, לפסולת בנייה, לצינורות, לאסבסט, לצמיגים ולכל פסולת שהיא לא ביתית. כמו כן לא תתאפשר פריקה של כמויות חריגות במתחם. מבקשים להימנע מהבאת גרוטאות שלא במועד ובשעות שצוינו, המקום מצולם!

195 חזות הכפר

מועד איסוף הגזם הבא: 19.5

תרבות

כשפרצה מגיפת הקורונה אל חיינו, לא דמיינו שלא נוכל לחגוג את שבועות כרגיל, בטקס עם ריקודים, חגיגת ביכורים ומבוך באלות חציר, אבל שוב המציאות טופחת על פנינו. חשוב לנו בכל זאת לציין את החג הזה, שהוא גם חג הביכורים וגם יום ההולדת של הכפר שלנו, ויש לנו אפילו כמה רעיונות נחמדים אבל אין לנו צוות... אז מי שמעוניין להרים את הכפפה ולהצטרף לעשייה, מוזמן להתקשר אלי. במידה ולא יהיו מתנדבים נותר על החגיגה ונקווה להיפגש בברכה בסוף הקיץ בחג המים.

תודה, צ'ניף 195 / 052-6263348

ביטחון

בחודש אפריל ניתן לראות ירידה משמעותית בכמות מענה לקריאות, מצב שהוא תואם את רוח התקופה ואת העובדה שהיינו יותר בבית. סה"כ מענה לקריאות אזעקה וסיורים - 48 קריאות לפי הפירוט הבא:

סייר אזורי	05:00-07:00	- 0
רב"ש	07:00-16:00	- 21
סייר אזורי	16:00-22:00	- 11
סייר לילה	05:00-22:00	- 16

אירועי בטחון חריגים שדווחו למוקד בן בטחון ע"י תושבים - 7.

הודעות :

1. שלב ב של התקנת מצלמות האבטחה הושלם והכפר נהנה מ 10 מצלמות נוספות במיקומים אסטרטגיים אשר נותנים מענה למניעת ותחקור אירועים פליליים.
 2. היציאה מסגר הקורונה מחזירה באופן לא מפתיע את הגנבים לכפר. הגנבים נכנסים לחצרות הבתים ומנסים להפעיל את מערכות האזעקה. כשהמערכות לא פועלות הגנבים ממשיכים בזממם. הפעלת אזעקה שולחת התראה למוקד הביטחון וסייר/ רב"ש מיד מגיעים למקום האירוע. אנא הפעילו את מערכות האזעקה ועשו כל מאמץ להתחבר למערכות כאלה במידה ואינכם.
- בשבועות האחרונים אנו עדים להשתוללות רכבי ואופנועי שטח שמגיעים מהשדות וחוצים את הכפר. תושבים שנתקלים בתופעה מתבקשים להתקשר למשטרה. חקלאים ומחזיקי מפתחות השערים מתבקשים לשמור על שערים נעולים מיד בסיום המעבר.

ברכות לכל הלוקחים חלק בעשייה, 195 חזות הכפר

מועדון טרום בכורה

מנויים יקרים,
לפי הנחיות משרד הבריאות, החל מ-14.06.2020 יבוטלו המגבלות על מספר משתתפים באירועים במקומות סגורים. אולם עין החורש מכיל 580 מקומות ישיבה.
לפיכך, סרט מאי נדחה לחודש יולי 2020 ויתקיים בתאריך: 21.07.2020
סרט יוני יהיה במועד: 23.06.2020
אנו נערכים בהתאם להנחיות משרד הבריאות.
אנא, עקבו אחר הפרסומים.

מכללת הוותיקים

לחברי מכללת הוותיקים,
מתגעגעים אליכם ונערכים לימים הטובים בהם תותר פעילות ונראה שזה אכן מתקרב.
לפי הנחיות משרד הבריאות החל מ-14.06.2020 תותר פעילות במקומות סגורים תוך הקפדה על הנהלים, ללא הגבלת מספר משתתפים.
לפיכך, אנו נערכים להמשך המפגשים במכללה.
** גם אם נגלוש לחודשים אוגוסט-ספטמבר 2020 פרטים בקרוב.

ירושלים של זהב

לקראת יום ירושלים
נשמח לשמוע סיפורי ילדות מתושבים שגדלו בירושלים
ליצירת קשר: יונה, מח' ותיקים 9290069-054
הספור יפורסם לתושבי עמק חפר

מכתבים למערכת

הספדים שהוקראו בלוייתה של מרים בצר ז"ל

זכות גדולה הייתה לי להיות בנה של אישה מופלאה – אמא שלי – מרים בצר ז"ל, אותה אנחנו מלווים היום למנוחת עולמים.

אהבה לאמא - זו אבן יסוד אצל כל ילד לאמו, וגם אצלי אני מניח, טבועה האהבה הזו מעצם העובדה, שאמא שלי, היא אמא שלי, ואני - בנה, אבל ממרום גילי ושנותיי, אני יכול לראות שהמזל שנפל בחלקי ובחלקם של אחותי יעל, אחי עמוס, ויתר בני המשפחה שזכו להיות בקרבתה של מרים, אינו רק עצם האהבה הטבעית הזו, אלא שהוא בסיס להוויית חיים נדירה ומיוחדת, אותה זכינו לחוות במחיצתה של אמא – סבתא - מרים.

אמא הייתה העוגן והבסיס היציב שיצק בי בטחון ורוגע.
בוודאי כילד קטן, אבל לא פחות מכך, גם במהלך שנות הבגרות ועד היום.

אמנם לא תמיד הייתי מודע לכך בזמן אמת, ולא יכולתי לראות מיד את ההקשר בין היסודות העמוקים שנטעה בי אמא, לבין התנהגותי ואופן התנהלותי בחיים, אבל לא פעם בהרהורי הפנימיים ובחשיבה עצמית, הבנתי שוב ושוב, שמאחורי הכל, ובבסיס הכל, עומדת אמא שלי, הטובה והמיוחדת הזו.

הייתה לה כריזמה שבנויה על שקט נפשי עמוק, המקרין טוב, ואופטימיות לכל עבר, ובכל מצב. היה לאמא רצון כן ואמיתי להתעניין בכל דבר העובר על כל אחד מאיתנו, ויכולת הקשבה והזדהות ללא גבול, באופן שנותן לכל אחד ואחת את ההרגשה שהיא/הוא המרכז, והיחיד. מובן שבכך נוצר

הבסיס לחוויות הנהדרות שעברנו כולנו בכל מפגש משפחתי, ובכך התעצם בכולנו הרצון להיות במחיצתם של ההורים, עוד ועוד, כמשפחה גדולה ומגובשת. לא הייתה פעם בה דיברנו על נושא מסוים, שלילי ומעיק ככל שיהיה, ואמא לא מצאה מיד את הצד הטוב שבו, ואת הדרך להפוך אותו למשהו חיובי. כילדים, אמא התייחסה אלינו ברצינות כבר מהיום בו התחלנו לתקשר עם העולם. מבחינתה - לא היינו רק ילדים קטנים שמטילים עול על אם הטרודה בענייניה השונים, כי אם בני אדם צעירים – חלק מרכזי וחשוב בחייה שלה, וניכר מאוד עליה, שבחוכמתה ובשמחת חייה שלה, הצליחה לגרום למה שאמור להיות עול גידול הילדים – להפוך למקור שמחה והנאה לה עצמה, לא פחות מלנו הילדים.

אמא לא דברה איתנו בציניות, ובטח לא בשפה מתריסה או מתחכמת. כשהייתה אמורה לכעוס – היא ידעה לעשות זאת במלוא הרצינות ובצורה עניינית, ולגמרי בגובה העיניים.

אבל לעומת מקרי כעס אלה, שהיו מעטים עד שקשה לי להיזכר בהם כמעט, חרותה היטב בזיכרוני האמירה הכמעט קבועה של אמא, כאשר אני יוצא מהבית לקראת מבחן כלשהו, מסע, או אתגר אחר, ואמא אומרת בחיוך: "תזכור שאם לא רוצים אותך – אתה תמיד יכול לחזור הביתה" והאמירה הזו שלכאורה היא כל כך מובנת מאליה, ליוותה אותי במודע ובתת מודע, באופן שבדיעבד אני יודע כי היא חיזקה אותי בצורה בלתי תואר.

בילדותי - תיק האוכל אותו לקחתי לביה"ס להפסקת עשר, הכיל תמיד את הסנדביץ' והפירות בהם ציידה אותי אמא עטופים במפיות בד, עליהם היא רקמה את האפרוח הקטן והפרחים הצבעוניים שהיו חברים שלי בסתר כשהייתי צריך לדבר (בכאילו) עם מישהו, שאינו אחד מהחבר'ה המשתוללים בחוץ.

ספר התנ"ך הראשון שקיבלתי בביה"ס, קיבל עטיפת קטיפה חומה, ועליה רקמת מהודרת וכיתוב רקום זהב – תורה נביאים כתובים, פרי יצירתה של אימי.

אמא לא הייתה אישה דאגנית במיוחד, וכשמידי פעם הייתי אומר לה "אל תדאגי" גם כשיצאתי לפעילות שבהחלט היה בה מקום לדאגה, הייתה תשובתה – "הרי גם אם אדאג, זה במילא לא יעזור...."

אבל... כשעוד גרתי בבית ההורים, תמיד כשחזרתי הביתה בשעות הקטנות של הלילה (ואפילו היה זה מבילוי שיגרת) ונכנסתי בשקט כדי לא להעיר אף אחד, הייתה לוחשת לי אמא ממיטתה - "לילה טוב", ורק אז מרשה לעצמה לשקוע בשינה.

הכישרון היצירתי הרב והיכולת הטכנית הטובה של אמא, מילאו את הבית ביצירותיה מכל הסוגים – כלי כסף, אמיל, קרמיקה, בד וצמר, ויצירותיה העדינות מעטרות גם בתים לא מעטים אחרים ברחבי העולם עד היום.

הגינה בחצר ביתנו אותה טיפחה אמא, הייתה למעשה המשך לגינה הנפלאה של סבתא תיאה, בסמטת אליהו 5 שבשכונת בורוכוב. הוורדים שגדלו בחממה שהקים אבא, הם תענוג צרוף להרחה גם היום, וכך גם שלל עצי הפרי וערוגות הנוי אליהם כולנו קשורים בנימי נפשנו.

אמא עלתה ארצה עם משפחתה כשהיא בת 7 בשנת 1933. אביה – סבא אלפרד אברהם מרכוס, שהיה ד"ר לכלכלה בגרמניה, ובעל טור בעיתונות בברלין שבין המלחמות, ביקר בחריפות והזהיר מפני מדיניות המפלגה הנאצית בראשית דרכה. מיד עם הבחירות שהעלו את המפלגה לשלטון בשנה זו, עזבה המשפחה את גרמניה, לאחר שסבא החליט להבריח אותה ולעלות לארץ ישראל.

כפי שסבא סיפר בדיעבד - הוא זכר היטב את שראו עיניו במלחמת העולם הראשונה, כאשר שרת כחייל בצבא הגרמני והבין אילו זוועות מסוגלים לבצע חיילי הצבא הזה, ולכן היה לו ברור שעליו לצאת עם משפחתו משם מיד.

אמא גדלה בבית שהטביע בה נורמות מוסר והתנהגות חברתית מופלאות. חנה תבדל"א – אחותה של אמא, המבוגרת ממנה בשנתיים בדיוק, הייתה תמיד מושא הערצתה של אמא, והקשרים הנפלאים ביניהן יכולים להוות בסיס לספר שלם. בשנים האחרונות הן הקפידו לדבר ביניהן בטלפון אחת לשבוע בכל יום חמישי בשעה 18:00 בדיוק.

הסגנון האצילי ויחד עם זאת צנוע, ואפילו ביישן במידה לא קטנה, של אמא, היה תולדה של בית חם ואוהב, שהשנינות וחוש ההומור שבו היו לחם חוק, והתקיימו בכפיפה אחת עם איפוק "פרוסי" וכבוד הדדי, בין כל אדם ואדם ללא קשר לגילו, מוצאו או מעמדו. הצחוק השנון של סבתא תיארה, וההומור המרומז של סבא אברהם, היו כר מוצלח לדילוג מעל מהמורות החיים השונות, אשר כמו שכולנו יודעים - היו כאלה רבות בימים של טרום המדינה, וגם לאחר שישראל כבר הוקמה.

מיכאל ז"ל - אחיה הצעיר של אמא, היה האח הקטן האהוב, שגם איתו דאגה אמא לקיים מערכת יחסים חמה בדרכה הצנועה, השקטה והמאופקת, ואמא שמרה על יחסים אלה תמיד. בגיל 21 הייתה אמא בין ראשוני העולים ל-11 הנקודות בנגב, ויחד עם אבא וחבריהם לגרעין "הנוער העובד", הקימו את קיבוץ בארי. בשנת 1953 עברה המשפחה לבית יצחק, ומאז חיי המשפחה שזורים בקהילה הפורחת של הכפר.

אמא תמיד הייתה לצידי של אבא דוד ז"ל, שהיה אהבת חייה וחברה הטוב, מאז נפגשו לראשונה בכתה ה' של בית הספר היסודי.

כזוג אנשים השונים בתכונותיהם זה מזו מאוד, אבל חולקים עקרונות בסיסיים עמוקים של כבוד לכל אדם באשר הוא, הכרה בשוויון ובצורך לחופש של כל אחד ואחת, ולא פחות מכך - עזרה לזולת והתנדבות למען הכלל, וכמובן סיפור אהבה גדול, היוו אמא ואבא - לנו - הילדים ומאוחר יותר לנכדים ולנינים מקור דוגמא אישית וגאוה. תמיד היה לנו במי להתייעץ בעת משבר, ותמיד היה כיף לחסות בצל ביתנו הנעים, גם בימי אושר, וגם בימי מצוקה.

אמא שמחה בנכדיה ובניניה ותמיד נהנתה לשבת להקריא לעוללים סיפורים, לשחק איתם ב"רביעיות", בלגו להרכבה, ובפסיפסים מסקרנים למיניהם.

אמא לא הייתה דברנית במיוחד, לא מוחצנת וממש לא אחת ששמה את רצונה במרכז העניינים. להיפך - אמא התרחקה מכך ותמיד העדיפה שתשומת הלב לא תהיה עליה.

אבל בכל מפגש, אירוע או תרחיש שבו היה צורך בפעילות מסוימת, אמא הובילה את הכיוון - בעצם זה - שהיא ביחד עם אבא, הפשילו שרוולים ולקחו עליהם את המשימה, הלכה למעשה. בכל שיחה בינינו ידעתי תמיד מה תהיה תגובתה המיידית של אמא לשאלתי מה שלומך - "בסדר תודה". בדיוק באותה אינטונציה ונינוחות, כמו לפני עשרים ושלושים שנה, גם כשהמצב הבריאותי הלך ונחלש. עד יומה האחרון לא דרשה אמא דבר, ולא התלוננה. בשבת האחרונה, כשכבר רוב מערכות הגוף חדלו לפעול כמעט, גם אז - כששאלתי אם כואב לך משהו - התגובה הייתה לא, לא כואב. וכששאלתי אם אני יכול לעזור כדי להקל במשהו, הגיבה אמא בעיניים עצומות בנדנדוד הראש לצדדים חיוך קל ותנועת ביטול של הידיים כאילו הכל בסדר ורק שאני לא ארגיש מודאג בגללה.

אמא לא יכלה לסבול את המחשבה שהיא גורמת טרחה או סבל למישהו אחר ובודאי לא לילדיה. היו שנים שחששתי שההתעקשות שלא לקבל עזרה היא מסוכנת ועלולה להתפרץ יום אחד במשבר קשה, אבל שוב ושוב התבררה עצמתה הנפשית של אמא, שתמיד השאירה את כאביה לעצמה ועד הרגע האחרון של חייה, שמרה על אצילות נפש וסטייל התנהגותי נשגב, שמכבד את כל הסובבים אותה ומעורר כבוד גדול כלפיה באופן שקשה לתאר.

אמא לא עסקה בתיאוריות, אלא הייתה מאוד מעשית ופרקטית בחייה. ההתנהגות האצילית שלה באה לה באופן טבעי לגמרי, ואין לי ספק שאם תיאורטיקנים סינים היו עדים לשגרת חייה, היו חושבים שהיא אחת מאלה שהביאו לעולם את תורת ה"זן".

רגעי האושר המופלאים שלנו איתך אמא, היו כל כך רבים, אז אולי בכך ובכל הזיכרונות הטובים שנשארו, נצליח למצוא נחמה כלשהי לעובדה הברורה והכואבת - שרגעים אלה לא יחזרו עוד. היי שלום אמא יקרה שלי.

אהבתי אותך מאוד.

בנד - *Five*

שאלו, יעל, עמוס – משפחות בצר ברקאי

יום פרדה עצוב מאישה יקרה לכולנו – מרים בצר.

מצטרפת לבעלה דוד – חיו באושר ואהבה כל כך הרבה שנים.

זה שמרים היא אישה מיוחדת יכולנו להבחין כבר בכתה א, מזכיר לכם כי בכתות א' – ב' היינו צריכים להגיע לבית הספר עם תיק אוכל, מפית וסנדביץ'. כבר אז ראינו ששאלו גדל תחת כנפיה של אמא מיוחדת.

יצא לי לשהות הרבה במחיצתה של מרים, ביחד עם דוד – בחלקת האלוהים הקטנה – אותה מצאו שניהם ע"פ כל כדור הארץ הגדול. הם כל כך אהבו את המקום שמצאו.

שהיתי רבות בחדרו של שאלו – במפגשים רבים שהיו בנינו בתקופת הילדות, הבגרות והצבא. מייד כשנכנסים לחדר מבחינים בידיה המופלאות המעצבות את החדר. עיצוב מיוחד – לא כמו של אחרים.

גם שיחות רבות סביב שולחן האוכל בפניה הייחודית אותה תכננו – השילוב עם הבחור – הגינה. תמיד הייתה אווירה מיוחדת במחיצתה של מרים. השיחות הנעימות, האופן בו הוגש האוכל לשולחן. ממש לקנא.

מרים אהבה את החיים, אהבה את מה שנפל בחלקה. היא לא הייתה צריכה להוכיח לאף אחד מה היא שווה. יהי זכרה ברוך.

18/10 ק"פ

האם תרבות של זלזול וחוסר התחשבות?

כמו במקומות רבים ברחבי הארץ גם בכפרנו נצפו לאחרונה מספר תושבים המתעלמים, מסיבות השמורות עימם, מההוראה לחבוש מסכה במקומות ציבוריים. לאלו הנוהגים כך שמורה כמובן זכות ההחלטה לסכן את בריאותם, אך בוודאי לא ניתנה להם זכות לסכן את כלל הציבור.

על פי מומחי הרפואה המטרה העיקרית בחבישת מסכה היא מניעת הדבקה על ידי נשאים נעדרים תסמינים.

בריאות, ע"פ ק"פ

תודות

למתנדבי ולמתנדבות חברת קדישא המסורים תודה מקרב לב על הטיפול המכבד באמנו המנוחה מרים בצר ז"ל.

לצוות המרפאה ד"ר מירב סבן והאחות גליה מאיר תודה על הטיפול המסור באמא.

משפחות בצר וברקאי

ברכות

ברכות להדס שפיר שלנו לשחרור מצה"ל.

ברכות על 4 שנים משמעותיות, מעצבות, מחכימות, תורמות ומרימות.

מאחלים לך לקחת פסק זמן, לטייל, לכבוש פסגות חדשות.

מאמינים בך תותחית! מהמשפחה האוהבת

אנו משתתפים בצער המשפחה

על מות

מרים בצר ז"ל

מתושבי הכפר.